

Избѣсенитѣ преждеврѣменно се опростили съ този лѣжовенъ свѣтъ; заточенитѣ отишли да гниятъ и ревматизмъ да печелятъ по влажнитѣ тъмници, а пакъ останалитѣ въ Карлово черно тегло по дупки и тавани прекарали.

Въ Карлово нито една кѣща не била изгорѣла, нито съсипана, даже и керемидка отъ покрива не помѣстена. Женитѣ, които останали безъ мъже отъ по големитѣ кѣщи прибрали се при свои роднини или приятели, а тѣхнитѣ кѣщи офицери и войници изпълнили, нѣ като останали безъ дърва, прозорцитѣ и вратитѣ изгорили. Така също и онѣзи, които се настанили по ханищата — слѣдъ оттегляването на голѣмата частъ отъ войската, като притежатели се располагали. Дюгенитѣ изобщо били ограбени, кепенцитѣ исчупени, вратитѣ на магазинитѣ искрътени и всичко като пушнякъ запало, само турскитѣ и еврейскитѣ дюгени останали здрави и въ тѣхъ се продавала повечето отъ българската стока между турци и евреи, защото, българина и прагътъ на вратата си не прескачалъ. Даже и онѣзи, които били освободени изъ Пловдивския затворъ, едни презъ планината избѣгали, а други изъ домоветѣ си се испокрили, тѣй щото до освобождението изъ карловскитѣ улици, българинъ не се мѣркалъ, освѣнъ Видолъ Митевъ, Христо Чоновъ, Ботьо М. Божиновъ и Димитръ Донковъ, които военното началство било поставило като прислужници на войницитѣ, а послѣдния билъ настоятелъ на нѣколко отъ фурнитѣ, които вадили хлѣбъ за войската и на гумната (харманитѣ). Нѣ често пѣти нѣкои отъ войницитѣ, догдѣто още не ги познавали, залавяли ги на улицата и искали да ги убивать.

Въ никоя отъ българскитѣ кѣщи, както казахме, коминъ не пушилъ, а въ крайна нужда въ нѣкоя отъ стаитѣ огньъ падали. Вечеръ се прибирали по рано на лѣглото и безъ свѣщъ лѣгали за да не се вижда извънъ свѣтлина. Хлѣбъ не мѣсили, защото нѣмало гдѣ да го опежътъ, а повечето съ тикви (сакжски) се хранили, съ картофи, съ недоваренъ качамакъ, гладували, нѣ като се намирала вода почти въ всяки дворъ или въ съсѣднитѣ, гладния тѣрбухъ съ водица пълнили. Умрѣлитѣ презъ това врѣме, често пѣти и старитѣ баби ги занисяли и погрѣбавали, а роденитѣ не се крыщавали, ако ще би и да умирали. Въ църква никой не отивалъ, защото, скрититѣ свѣщенници, ако попаднели въ рѣцѣитѣ на зебецитѣ-войници, брадатѣ имъ косъмъ по косъмъ щѣли да измъкнать,